

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg J. F. Kennedyja 11

Poslovni broj: P-680/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivani Manestar, u pravnoj stvari tužitelja DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, kojeg zastupa Luka Antunović, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Župan & Antunović d.o.o., Zagreb, Horvatova ulica 80A, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535, kojeg zastupa Sofia Petković, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta d.o.o., Zagreb, Trg žrtava fašizma 5, radi isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 20. srpnja 2026. u prisutnosti odvjetnika Darija Vinka, zamjenika punomoćnika tužitelja i odvjetničkog vježbenika Domagoja Šebetića, zamjenika punomoćnice tuženika, dana 31. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 3. Ugovora o kreditu 069-50-2992555 sklopljenog 10. kolovoza 2005. između tuženika kao kreditora i Damira Gabaja kao korisnika kredita, pod nazivom "Naknada", koja glasi:

"1,00% (jedan posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita".

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 586,55 EUR s zateznim kamatama od 31. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 250,00 EUR s zateznim kamatama od 31. srpnja 2026. do isplate te za isplatu zateznih kamata na troškove parničnog postupka u iznosu od 586,55 EUR po stopi koja čini razliku između potraživane stope koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 8 postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine i dosuđene stope iz stavka IV. izreke ove presude, kao neosnovan.

IV. Odbija se u cijelosti zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. U tužbi se navodi da su tuženik kao kreditor i Damir Gabaj kao korisnik kredita 10. kolovoza 2005. sklopili Ugovor o kreditu 069-50-2992555 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), temeljem kojeg je tuženik stavio na raspolaganje korisniku kredita iznos od 109.300,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita. Odredbom čl. 3. Ugovora o kreditu da je ugovoreno plaćanje naknade za obradu zahtjeva za odobravanje kredita u visini od 1,00% od iznosa kredita, na način da se navedena naknada obračuna i naplati prilikom prvog korištenja kredita. Tvrdi se da je Ugovor o kreditu tipski ugovor, kojeg je unaprijed u cijelosti sastavio tuženik, koji je pri tom postupao u okviru svoje trgovačke djelatnosti, dok je korisnik kredita imao svojstvo potrošača, u smislu odredbe čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/2003., dalje u tekstu: ZZP/03), budući da je kredit uzimao u svrhu financiranja kupnje stana, a ne u svrhu obavljanja svog zanimanja ili eventualne poslovne aktivnosti ili poduzetničke djelatnosti. Korisnik kredita da je, dakle, u odnosu na tuženika bio u podređenom, slabijem položaju, koji nije imao mogućnost pregovaranja o sadržaju predmetne odredbe o ulaznoj naknadi, kao sastavnom dijelu od strane tuženika unaprijed pripremljenog Ugovora o kreditu, a niti da mu je navedena odredba bila pojašnjena od strane tuženika. Time da je prouzročena očigledna neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita, a tuženik da je postupao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Pored toga, da je korisniku kredita isplaćen iznos kredita koji je bio umanjen za iznos ulazne naknade, a da mu je tuženik ugovorne kamate obračunavao na ukupno ugovoreni iznos kredita. Ističe da je odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a/03 određeno da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. istog članka određeno da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, kao što to i jest slučaj s predmetnim Ugovorom o kreditu. Uzimajući u obzir sve navedeno, tužitelj smatra da je ugovorna odredba o naknadi za obradu zahtjeva za odobravanje kredita nepoštena, a time i, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03, ništeta.

2. Tužitelj navodi da je Ugovorom o ustupu/prijenosu tražbine Damir Gabaj ustupio tužitelju tražbine koje ima prema tuženiku po osnovi ništete valutne klauzule i ništetnih klauzula o naknadama iz predmetnog Ugovora o kreditu. Tužitelj da je o ustupu tražbine obavijestio tuženika te od njega zahtijevao dostavu dokumentacije vezano za predmetnu ulaznu naknadu Ugovora o kreditu, ali da mu je tuženik istu odbio dostaviti. Stoga da u ovom postupku ne zahtijeva povrat plaćene ulazne naknade, već isključivo utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi, za što da ima pravni interes, u smislu odredbe čl. 187. Zakona o parničnom postupku

(Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023., 146/2025., dalje u tekstu: ZPP), budući da je deklaratorna sudska zaštita potrebna radi otklanjanja pravne neizvjesnosti između stranaka te radi utvrđenja pravnog temelja eventualnih daljnjih zahtjeva koji proizlaze iz ništetnosti pobijane odredbe.

3. Stoga tužitelj u ovom postupku zahtijeva da se utvrdi nišetnom odredba čl. 3. Ugovora o kreditu.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se priroda eventualne potrošačke tražbine povrata iznosa plaćenog po osnovi ulazne kreditne naknade protivi prenošenju na drugoga, slijedom čega da je ustup takve tražbine, u smislu odredbe čl. 80. st. 1. ZOO-a, nedopušten, uslijed čega da niti Ugovor o ustupu tražbine ne proizvodi nikakve pravne učinke prema tuženiku pa da tužitelj nije aktivno legitimiran potraživati od tuženika nikakvu isplatu.

5. Pored toga, tuženik osporava postojanje pravnog interesa tužitelja za podnošenje isključivo tužbe za utvrđenje ništetnosti odredbe o ulaznoj naknadi, bez da se istovremeno zahtijeva i povrat iznosa koji je temeljem te odredbe plaćen.

6. Podredno, osporava da bi odredba čl. 3. Ugovora o kreditu bila nišetna, tvrdeći da je ista jasna, razumljiva i lako uočljiva, zbog čega da u smislu odredaba ZZP-a/03 nije dopušteno ocjenjivati njenu poštenost/nišetnost. Osim toga, da je visina obveze korisnika kredita koja proizlazi iz te odredbe jasno određena u samom Ugovoru o kreditu, da ju je korisnik kredita sam mogao izračunati, da je ta obveza korisnika kredita bila naznačena i u tuženikovim promotivnim uvjetima temeljem kojih je korisnik kredita odabrao za sebe najpovoljniji kredit te da je plaćanje te naknade određeno tuženikovim općim aktima, za koje je korisnik ugovora izjavio da je s njima upoznat te je pristao na njihovu primjenu. Sve i da je dopušteno ocjenjivati poštenost navedene odredbe, da tužitelj nije dokazao da da je ta odredba prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke da moraju biti ispunjene da bi se neka odredba smatrala nepoštenom.

7. Sve to da je potvrdio i Sud Europske unije u presudi u predmetu C-621/2017, prema kojoj zahtjev iz odredbe čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 da ugovorna odredba treba biti jasna i razumljivo sastavljena ne nalaže da u ugovornim odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, kojima se utvrđuje iznos naknade za upravljanje zajmom te iznos isplatne naknade na teret potrošača, trebaju detaljno biti navedene sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne naknade. Navodi da je Sud EU-a izrazio stajalište da ugovorna odredba o naknadu za upravljanje zajmom, koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje konkretno usluge se pružaju u zamjenu za te troškove, načelno ne uzrokuje znatniju neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, protivno uvjetu dobre vjere, u smislu odredbe čl. 3. st. 1. Direktive 93/13.

8. Tuženik smatra da se u konkretnom slučaju eventualno radi o zabrani manjeg značaja, u smislu odredbe čl. 326. ZOO-a, koja, kad je ugovor o cijelosti ispunjen, kao što je to u konkretnom slučaju, nema za posljedicu nišetnost.

9. Tijekom dokaznog postupka pročitani su Ugovor o kreditu (list 8. – 11. spisa), Ugovor o ustupu/prijenosu tražbine sklopljen 29. siječnja 2026. između Damira Gabaja kao ustupitelja i tužitelja kao primatelja (list 38. – 43. spisa, dalje u tekstu: Ugovor o ustupu tražbine), obavijest o ustupu tražbine (list 44. spisa) te je izveden dokaz saslušanjem svjedoka Damira Gabaja (list 78. spisa).

10. Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., 80/2022., dalje u tekstu: ZPP), zaključeno je da je tužbeni zahtjev osnovan.

11. Predmet spora jest utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti tuženiku kao kreditoru naknadu u visini od 1,00% od iznosa kredita.

12. Među strankama nije sporno da je Damir Gabaj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu imao status potrošača.

13. Sporno je ima li tužitelj pravni interes za podnošenje isključivo tužbe za utvrđenje ništetnosti predmetne odredbe (bez istodobnog zahtijevanja povrata onog što je tuženik temeljem te odredbe stekao), je li navedena ugovorna odredba Ugovora o kreditu ništetna te da li je eventualna tražbina potrošača povrata preplaćenog po toj ugovornoj odredbi mogla biti ustupljena tužitelju.

14. U odnosu na postojanje pravnog interesa za podnošenje predmetne tužbe na utvrđenje, treba navesti sljedeće.

15. Prema odredbi čl. 187. st. 1. ZPP-a tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave.

16. Takva se tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe.

17. Pravo na isticanje ništetnosti ima svaka zainteresirana osoba te se to pravo ne gasi (čl. 327. st. 1. i čl. 328. ZOO-a).

18. U konkretnom slučaju, tužitelj, kojemu je korisnik kredita ustupio eventualno postojeću tražbinu povrata onog što je platio tuženiku temeljem pobijane klauzule o ulaznoj naknadi, ima pravni interes zahtijevati isključivo utvrđenje ništetnosti odredbe o tzv. ulaznoj kreditnoj naknadi, jer će temeljem eventualno prihvaćajuće presude objema strankama biti jasno da tužitelju pripada pravo na povrat novčanog iznosa kojeg je tuženik naplatio temeljem te odredbe, a koje pravo tužitelj može ostvarivati i

izvansudski, što je ekonomičnije i po pitanju duljine trajanja postupka i po pitanju troškova, nego li da taj zahtjev ostvaruje sudskim putem.

19. Stoga nije bilo mjesta odbačaju tužbe zbog nedostatka pravnog interesa

20. Prema odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/2003., dalje u tekstu: ZZP-a/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (Zakon o zaštiti potrošača /Narodne novine, broj: 79/2007./ stupio je na snagu 7. kolovoza 2007., a predmetni Ugovor o kreditu sklopljen je 10. kolovoza 2005.), potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, dok je, prema odredbi točke 2. istog članka, trgovac svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili svoje djelatnosti.

21. Ništa u Ugovoru o kreditu ne upućuje na to da je Damir Gabaj sklapao taj ugovor kako bi ostvario financiranje kupnje nekretnine koja mu je trebala služiti u svrhu obavljanja njenog zanimanja, određene poslovne aktivnosti ili poduzetničke djelatnosti, a niti bi to proizlazilo iz bilo kojeg drugog dokaza iz predmetnog spisa. Štoviše, u odredbi čl. 6. Ugovora o kreditu se navodi da se radi o stambenom kreditu za kupnju, a što je potvrdio u svom iskazu i Damir Gabaj, slijedom čega se zaključuje da je Damir Gabaj Ugovor o kreditu sklopio kao potrošač s tuženikom, kreditnom institucijom u čiji redovni predmet poslovanja ulazi odobravanje kredita, dakle, tuženik je u tom ugovoru imao ulogu trgovca.

22. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

23. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81. st. 2. ZZP-a/03).

24. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl. 81. st. 4 ZZP-a/03).

25. Nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive (čl. 84. ZZP-a/03).

26. Nepoštena ugovorna odredba je ništava (čl. 87. ZZP-a/03).

27. Iz iskaza svjedoka Damira Gabaja proizlazi da je svrha Ugovora o kreditu bila financiranje kupnje nekretnine namijenjene njegovom stanovanju, u kojoj nekretnini i danas živi. Nakon što je ponovno pročitao odredbu čl. 3. Ugovora o kreditu u kojoj se navodi da je korisnik kredita dužan platiti naknadu u visini od 1,00% od iznosa kredita, jednokratno, prilikom prvog korištenja kredita, naveo je da mu prilikom potpisivanja

ugovora od strane banke nije pojašnjeno koji troškovi se tom naknadom podmiruju niti zašto je njezina visina baš 1,00% od iznosa kredita. Nadalje, naveo je da nije mogao utjecati na sadržaj ugovornih odredbi pa tako niti na visinu predmetne naknade, dakle da istu nije mogao sniziti. Predmetna naknada da mu je naplaćena, zato što je iznos kredita koji mu je odobren iznosio 70.000,00 EUR, a prilikom isplate kredita ja vidio da ga se tereti za iznos od 70.600,00 EUR iz čega je on zaključio da mu je očito dodan i taj iznos naknade.

28. Iz iskaza svjedoka Damira Gabaja sud je utvrdio da odredba čl. 3. Ugovora o kreditu nije bila predmetom pojedinačnog pregovaranja.

29. Štoviše, tuženik to niti ne osporava. Tuženik tvrdi da je Damiru Gabaju bilo jasno da mora platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, ugovorenu čl. 3. Ugovora o kreditu, a što potvrđuje i sam Damir Gabaj, ali je nedvojbeno da isti niti je mogao utjecati na obvezu plaćanja te naknade da niti na njenu visinu.

30. Nadalje, odredba čl. 3. Ugovora o kreditu koja glasi "Naknada – 1,00% od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita" nije niti predmet niti cijena tog ugovora.

31. Naime, ugovorom o kreditu banka se obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno (čl. 1021. ZOO-a).

32. Dakle, predmet ugovora o kreditu jest pozajmljivanje određenog iznosa novca s obvezom njegova povrata, nakon određenog vremena, a korisnik kredita za to korištenje tuđeg novca plaća cijenu u vidu ugovorenih kamata, za vrijeme dok pozajmljeni iznos u potpunosti ne vrati.

33. Tako je bilo ugovoreno i predmetnim Ugovorom o kreditu. Dakle, korisniku kredita dan je na raspolaganje novčani iznos od 109.300,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja, radilo se je o stambenom kreditu za kupnju, a korisnik ga je trebao vratiti u razdoblju od 300 mjeseci, u 300 jednakih mjesečnih anuiteta koji su se sastojali od određenog iznosa glavnice i redovnih (ugovorenih) kamata, s time da su kamate ugovorene po promjenjivoj kamatnoj stopi, koja je u vrijeme sklapanja ugovora iznosila 4,95% godišnje (čl. 1., 2., 4., 6. i 7. Ugovora o kreditu).

34. Iz toga proizlazi da odredba čl. 3. Ugovora o kreditu kojom se, pored obveze plaćanja ugovorenih kamata na korištenu glavicu kredita, ugovara plaćanje dodatne jednokratne naknade (pretpostavlja se za samu obradu i odobravanje kreditnog zahtjeva, mada to izričito nije navedeno), a iznos koje naknade se odbija od iznosa odobrenog kredita, ne može biti i nije niti predmet niti cijena Ugovora o kreditu.

35. Stoga je uopće bespredmetno utvrđivati je li ta odredba bila jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, u smislu odredbe čl. 84. ZZP-a/03, budući da je taj test potrebno provesti samo kada se radi o odredbi koja predstavlja predmet i/ili cijenu ugovora, u kojem slučaju, kada se radi o odredbi koja čini predmet i/ili cijenu ugovora,

a koja je jasna, razumljiva i uočljiva, ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenje te odredbe.

36. Međutim, tuženik niti ne tvrdi da je njegov zaposlenik prije sklapanja Ugovora o kreditu dao korisniku kredita informacije o tome koji se troškovi podmiruju plaćanjem naknade iz čl. 3. Ugovora o kreditu, a niti je tuženik te troškove specificirao u ovom postupku.

37. Sud napominje da zaposlenici tuženika (bilo da se radi o osobnim bankarima, bilo da se radi o zaposlenicima u IT ili nekoj drugoj službi) za svoj rad primaju plaću, koja ne ovisi o broju ugovorenih kredita niti o iznosu odobrenih kredita. Isto tako, niti materijalni troškovi tuženika ne ovise o tim parametrima (o vrsti i iznosu odobrenog kredita), već bi ti troškovi trebali u jednakom iznosu teretiti svaki ugovor o kreditu. S obzirom da iz Ugovora o kreditu proizlazi da je visina ulazne naknade ovisila o visini odobrenog kreditnog iznosa, to znači da su korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćali ujedno i veću naknadu, iako ista nije imala uporište u stvarnim troškovima tuženika (tuženik zbog toga što je odobrio nekom klijentu viši iznos kredita nije mogao imati veće troškove obrade kreditnog zahtjeva).

38. U zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO-a).

39. Postupanje sukladno načelu savjesnosti i poštenja podrazumijeva da su sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno, uz uvažavanje interesa obiju strana, vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa

40. S obzirom da u slučaju da korisnik kredita nije pristao platiti naknadu za obradu i osiguranje kredita (čl. 3. Ugovora o kreditu), do sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu ne bi niti došlo (ugovor je unaprijed pripremljen od strane tuženika, bez mogućnosti pregovaranja o sadržaju pojedinih odredaba, po principu "uzmi ili ostavi"), da se plaćanjem te naknade ne podmiruju stvarni troškovi koje je tuženik imao uslijed sklapanja predmetnog ugovora te da se ta naknada naplaćuje iz iznosa odobrenog kredita, tako da se korisniku kredita faktično stavlja na raspolaganje manji iznos kredita, dok mu se ugovorne kamate obračunavaju na cjelokupni odobreni iznos kredita, to proizlazi da je ugovaranjem odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu, protivno načelu savjesnosti i poštenja, prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita kao potrošača.

41. Stoga je navedena odredba nepoštena, a time i ništetna (čl. 81. st. 1. i čl. 87. ZZP-a/03).

42. Posljedica ništavosti navedene odredbe o tzv. ulaznoj naknadi jest ta da je potrošač (korisnik kredita) Damir Gabaj imalo prema tuženiku tražbinu povrata novčanog iznosa kojeg je tuženik stekao temeljem te ništetne odredbe, dakle, u okviru instituta stjecanja bez pravne osnove, imalo bi pravo na povrat onog što je primjenom navedene odredbe platio tuženiku, sve sukladno odredbi čl. 323. st. 1. u vezi čl. 324. st. 1. ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti ugovora ili njegovih pojedinih odredbi te čl. 1111. st. 1. ZOO-a o stjecanju bez pravne osnove.

43. Navedena tražbina, kao i svaka druga tražbina, osim onih čiji je prijenos zabranjen zakonom ili je strogo osobne naravi ili se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugog, može biti predmetom ustupa (čl. 80. st. 1. ZOO-a).

44. Primatelj tražbine (cesionar) ima prema dužniku (cesusu) ista prava koja je ustupitelj tražbine (cedent) imao prema dužniku do ustupanja (čl. 84. st. 1. ZOO-a).

45. Iz predmetnog Ugovora o ustupu tražbine proizlazi da je Damir Gabaj ustupio tužitelju novčanu tražbinu prema tuženiku po osnovi povrata preplaćenih iznosa po osnovi valute, kamata i svih plaćenih naknada nastalu temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu (čl. 1. i 2. Ugovora o ustupu tražbine).

46. Valja istaknuti da je tražbina dovoljno određena ako su u ugovoru jasno naznačeni vjerovnik, dužnik i pravni temelj iste, a ista je određiva ako ugovor sadrži dovoljno podataka temeljem kojih se ti elementi mogu odrediti (čl. 272. st. 1. ZOO-a).

47. U konkretnom slučaju Ugovor o ustupu tražbine sadrži podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja se ustupa, dok je samo utvrđivanje visine iste ostavljeno za kasnije, s obzirom da se taj iznos, ako je sporan, bez izvođenja daljnjih dokaza ne može utvrditi.

48. Stoga je tražbina koja se ustupa jasno određena, a time je i sama činidba ugovora jasno određena pa nema mjesta zaključku o ništetnosti predmetnog Ugovora o ustupu tražbine zbog neodređenosti činidbe, u smislu odredbe čl. 269. i 270. st. 1. ZOO-a.

49. Potpuno je nebitno što tužitelj nema svojstvo potrošača, jedino je relevantno da je na njega prenesena tražbina potrošača nastala primjenom ništetne odredbe čl. 10. (potrošačkog) Ugovora o kreditu.

50. Ovo stoga, što se radi o prenosivoj imovinsko – pravnoj tražbini čiji se objektivni identitet prijenosom na drugog vjerovnika ne mijenja, dakle, promjenom osobe vjerovnika nije promijenjen identitet tražbine koja se ustupa, što je osobito vidljivo iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a prema kojoj primatelj tražbine (cesionar) ima prema dužniku (cesusu) ista prava koja je ustupitelj tražbine (cedent) imao prema dužniku do ustupanja.

51. Novčane tražbine potrošača nisu strogo osobne tražbine, niti se njihova narav protivi ustupanju, a niti je prijenos istih zabranjen zakonom, dakle, iste su prenosive, kao i većina novčanih tražbina, bez obzira na svojstvo njihova nositelja (tako i Sud EU, u presudama C-383/18 od 11. rujna 2019. i C-519/19 od 1/8. studenog 2020.).

52. Slijedom navedenog, tužitelj bi bio aktivno legitimiran potraživati od tuženika ono što je isti primio od Damira Gabaja u ispunjenju Ugovora o kreditu primjenom ništetne odredbe o ulaznoj naknadi, a time je i aktivno legitimiran i pravno zainteresiran u ovoj parnici zahtijevati isključivo utvrđenje ništetnosti te odredbe.

53. Stoga je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu.

54. Budući da je tužitelj u cijelosti uspio u predmetnoj parnici, pripada mu naknada troškova parničnog postupka, dok je tuženik svoje troškove dužan sam snositi (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

55. Prema naznačenoj vrijednosti predmeta spora u iznosu od 1.327,22 EUR i sadržaju postavljenog zahtjeva, tužitelju pripada naknada troškova za tužbu u iznosu od 250,00 EUR (Tbr. 7/1 i Tbr. 46 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /Narodne novine, broj: 138/2023., 107/2025., dalje u tekstu: OT/), za ročište od 20. srpnja 2026. u iznosu od 250,00 EUR (Tbr. 9/1 i Tbr. 46 OT-a), za sudsku pristojbu za tužbu u plaćenom iznosu od 26,55 EUR (Tbr. 1/1 Uredbe o tarifi sudskih pristojbi /Narodne novine, broj: 37/2023./) i za sudsku pristojbu za presudu u zahtijevanom iznosu od 60,00 EUR (Tbr. 2/1 Uredbe o tarifi sudskih pristojbi /Narodne novine, broj: 50/2026./), dakle, ukupno mu pripada iznos od 586,55 EUR s zateznim kamatama od dana donošenja predmetne presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a).

56. Zatezne kamate na troškove parničnog postupka obračunavaju se po stopi određenoj odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a za izvanugovorna potraživanja, a kako tužitelj zahtijeva njihovu isplatu po višoj stopi (onoj koja je propisana za potraživanja proizašla iz trgovačkih ugovora), valjalo je u donosu na razliku između navedene dvije stope zateznih kamata odbiti tužbeni zahtjev.

57. Tužitelju ne pripada naknada za podnesak od 8. srpnja 2026., jer sud isti nije uzeo u razmatranje prilikom donošenja odluke, sukladno odredbi čl. 299.a st. 4. ZPP-a, budući da je isti podnesen bez odobrenja suda te je dostavljen protivnoj stranci tek 3 dana prije održavanja jedinog ročišta u ovom predmetu. Stoga trošak sastavljanja tog podnesak nije bio potreban za vođenje predmetne parnice, u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

58. Stoga je preko iznosa od 586,55 EUR do zahtijevanog iznosa od 836,55 EUR, za iznos od 250,00 EUR s zateznim kamatama, zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka valjalo odbiti kao neosnovan.

59. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 8. siječnja 2025.

Sutkinja:
Ivana Manestar

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem informacijskog sustava e-Komunikacija ovog suda.

DNA:

- tužitelju po punomoćniku

- tuženiku po punomoćnici

Broj zapisa: **9-3088b-60fb5**

Kontrolni broj: **05bae-edcb6-6e024**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVANA MANESTAR, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.